Два приятелі подорожували разом. Коли назустріч їм Ведмідь. Один з них швидко вибрався на дерево і там сховався. А другий, що опинився на краю загибелі, впав на землю, удаючи з себе мертвого. Як тільки Ведмідь нахилив морду і почав обнюхувати його, він затамував подих, бо кажуть, звір не займає мертвого. Коли Ведмідь відійшов, його товариш спустився з дерева й запитав, що шепотів йому Ведмідь на вухо? А той відповів: "Щоб я надалі не подорожував з такими друзями, що тікають при небезпеці!".

Байка доводить, що справжніх друзів пізнають у біді.